

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

21. ÚNORA 2016

Z obsahu:

Milosrdenství a spravedlnost

Katecheze Svatého
otce Františka při
generální audienci
3. února 2016 na náměstí
Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Magdalena
františkánského řádu
Svatá Markéta z Cortony
(1247-1297)
- strana 4 -

Vrátit se k čistotě
Jacek Pulikowski
- strana 5 -

**Suma o darech
svatého Josefa (15)**
Isidoro Isolani OP
- strana 8 -

**Dopis zbožné osobě,
pojednání o pokoře,
pýše a dokonalé lásce
k Bohu**
Sv. Jan z Avily
- strana 9 -

Utvářet život od konce
P. B. Deneke FSSP
- strana 12 -

*„Milosrdný Pán chce zachránit každého. Problémem je
nechat vstoupit Boha do srdce.“ (Sv. otec František)*

Milosrdenství a spravedlnost

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
3. února 2016 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Písmo svaté nám představuje Boha jako nekonečné milosrdenství, ale také jako dokonalou spravedlnost. Jak smířit obojí? Jak skloubit milosrdenství s požadavkem spravedlnosti? Mohlo by se zdát, že jde o dva protiklady, ale ve skutečnosti tomu tak není, protože právě Boží milosrdenství naplňuje opravdovou spravedlnost. Avšak, o jakou spravedlnost se jedná?

Představíme-li si zákonného správce spravedlnosti, vidíme, že ten, kdo se považuje za oběť nějaké zvěle, obrací se k soudci a požaduje, aby byla zjednána spravedlnost. Jde o retribuční spravedlnost, která uděluje viníkovi trest podle principu, že každý má dostat, co mu náleží. Jak říká kniha Přísloví: „Kdo zakládá spravedlnost, jde k životu, kdo následuje zlo, jde ke smrti.“ (11,19) Mluví o tom také Ježíš v podobenství o vdově, která opakovaně přicházela za soudcem a říkala: „Zastaň se mě proti mému odpůrci.“ (Lk 18,3) Tato cesta však ještě nevede k opravdové spravedlnosti, protože ve skutečnosti zlo nepřemáhá, ale pouze zastavuje. Jedině odpověď dobra může doopravdy přemoci zlo.

A to je tedy další způsob, jak zjednat spravedlnost, a Bible ho před nás klade jako hlavní cestu, po níž je třeba se vydat. Jde o postup, který se nedovolává soudce a spočívá v tom, že se oběť obrací přímo k viníkovi a vyzývá jej k obrácení, pomáhá mu pochopit, že jedná špatně, odvolává se na jeho svědomí, a ten, když nakonec prozírá a uzná svoje pochybení, může se otevřít odpuštění, které mu nabízí poškozená strana. A to je krásné, v důsledku přesvědčení o tom, co je zlo, se srdce otevírá nabízenému odpuštění. Toto je způsob, jak řešit rozpory v rodinách, ve vztazích mezi manžely nebo rodiči a dětmi, kde poškozený miluje viníka a přeje si zachovat vztah, který jej pojí s druhým. Nepřetínat tento vztah.

Zajisté je to obtížná cesta. Vyžaduje, aby poškozený byl ochoten odpustit a přál si záchranu a dobro toho, kdo jej poškodil. Jedině tak může spravedlnost triumfovat, protože uzná-li viník zlo, jehož se dopustil, a přestane je páchat, pak zlo pomíjí, a ten,

Dokončení na str. 6

Hovoříme-li v době postní o obrácení, nesmíme zapomenout také na milosrdenství. Jedno od druhého nelze v dějinách spásy oddělit. Vždyť kde je uznání vlastního pochybení, hříchu a nelásky vůči Bohu Trojjedinému, tam je v míře ještě hojnější možno počítat s Otcovou milosrdnou láskou ke kajícimu hříšníkovi. A tímto směrem se převážně ubírají texty tohoto čísla Světla.

V probíhajícím Svatém roku milosrdenství stojí zato připomenout si svěťci, která je vyzývána jako patronka kajicnic či těch, kdo prožívají životní krize a životní zklamání – sv. Markétu z Cortony. (str. 4–5) Její život stále přináší nové a nové podněty k vlastnímu obrácení či k pomoci druhým vrátit se k Bohu nebo otevřít k němu cestu těm, kdo ho zatím nepřijali do svých srdcí a životů. Slova, která o ní řekl Ježíš, když ji dal jako příklad svého milosrdenství pro hříšníky, kteří jsou připraveni k lítosti, by měla platit také o nás! Že jsme hříšnými, to nemůžeme popřít, nechceme-li lhát. A je tedy úkolem naší svaté víry, abychom sami sebe poznali jako hříšníky a přijali dar kajicnosti: ne formálně, ze zvyku, ale aby naše lítost a touha po nápravě byly vy-

jádřením naší lásky k Trojjedinému Bohu, bez jehož milosrdné lásky by náš život neexistoval a neměl by vůbec žádný smysl. To je vpravdě „bojový úkol“ katolíka žijícího v tomto světě!

Jestliže sv. Markéta je příkladem kajicnice za život v nečistém svazku s mužem, pak se můžeme k ní obracet v modlitbě o pomoc pro dnešní svět, jehož jedním z temných démonů je nezřízenost v otázkách lidské sexuality – ve všech možných formách, jak je dobře známe. Proto i následující úvaha o důležitém návratu k uznání hodnoty čistoty a k jejímu co nejširšímu znovuzavedení do životní praxe (str. 5–7) může být určitým vodítkem, jak vysvětlit potřebným, že ctnost čistoty je jedním ze základních pilířů opravdu šťastného života už zde na zemi.

A lze říci obecně, že návrat ke ctnostem, jak o nich učí ve své Tradici katolická církev, je také správnou cestou či návodem, jak žít svůj život tak, abychom na jeho konci uměli rovněž „dobře zemřít“. K tomuto „ars moriendi“ se vracíme ještě jednou úvahou z dílny P. Bernwarda Denekeho FSSP. (str. 12–13)

Editorial

V neposlední řadě je však důležité nezapomenout na to, že vše dobré, co máme a co jsme v životě dokázali, nemáme sami ze sebe. Všechno je to Boží milost. To také vysvětluje sv. Jan z Avily v jednom ze svých krásných dopisů, pojednávajících o pokoře, pýše a dokonalé lásce k Bohu. (str. 9–11) Avšak zároveň naléhá, abychom mysleli i na to, jak často naše hříšné srdce nechává Boží milost promarněnou, místo toho, aby byla pečlivě uchována. Vhodné téma k meditaci nejen pro dobu postní, ale pro každé zpytování svědomí nebo záznam v duchovním deníku. Jsme si vědomi, že budeme jednou souzeni i za to, že jsme s milostí Boží nespolu-pracovali, nebo že jsme ji snad i odmítli?

Spolu se Svatým otcem Františkem pak můžeme říci: „Milosrdný Pán chce zachránit každého. Problémem je nechat vstoupit Boha do srdce.“ Modleme se, abychom pokud možno nepromarnili žádnou milost, kterou nám Bůh k naší spásě nabízí. Jak budeme žít s Boží milostí celý svůj život, tak s ní jednou nalozíme také v okamžiku nejdůležitějším – ve smrti. Panna Maria a svatý Josef kéž nám jsou věrnými pomocníky a průvodci na této naší cestě!

Daniel Dehner

Přenes se z podnětu a v síle Du-cha Svatého do pradávných časů a vzdálené země kananejské. Potkáváš se tu s Abrámem, který sem připutoval až z Uru, veden hlasem Hospodina, a po vítězné bitvě, ve které zachránil rodinu svého bratra a jeho jmění, dostal požehnání kněze a krále Melchizedecha. Má být vyvoleným praotcem velkého národa, ale zatím stojí v zaslíbené zemi bez potomka. Proč se to stalo právě jemu?

Abychom nespoleháli na sebe, ani si na sobě nezakládali, je dobré, když je právě z naší nemohoucnosti a neschopnosti zřejmé, co znamená Boží dar a jeho požehnání. Když zklame to, co je lidské, tím výrazněji se projeví Boží záměr. To jediné, na co se můžeš opravdu spolehnout, je Hospodinovo slovo. Ale věrnost za věrnost. Tak jako i proti vši naději plní vždy Bůh své slovo, tak i ty buď věrný a plň své sliby dané Pánu. Přinášej mu jako Abrám ochotně své oběti, o které tě žádá, a odežeň sobecké a dočasně supy, kteří by tě chtěli o ně připravit. I když se ti zdá, že stojíš na svěřeném poli zcela sám a proti všem, nemysli na svou bezmocnost, nýbrž důvěřuj Hospodinu: *Nic se neboj, já jsem tvůj štít, tvá přehojná odměna.*⁽¹⁾

Abrámův dotaz, *podle čeho pozná, že dostane zemi v majetek*, není projevem jeho nedůvěry, ale výrazem jeho spravedlnosti. Nechtěl by si přivlastnit cokoliv, pokud nemá jistotu, že je to dar od Hospodina.

Abrám si nakonec ve své spravedlnosti nečiní výhradní právo ani na to, co je jeho. Jde to tak daleko, že je připraven obětovat i svého jediného syna. Nebojí se, že by Bůh byl méně velkodušný než jeho služebník. Ani tobě nebude nic scházet, budeš-li přijímat jen to, co je z Boží vůle a co je spravedlivé. *Když Bůh vlastního Syna neušetří, ale vydá ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní?*⁽²⁾

Jakkoliv vzdálené se ti mohou jevit podmínky a poměry, ve kterých Abrám žil, jeho důvěrný osobní styk s Hospodinem ti může být příkladem a velkým povzbuzením. Stále platí, že skutečná víra se nejvíce projevuje poslušností a důvěrou. Nemysli si, že Bůh promlouval jen k dávným praotcům. Má nemenší zájem promlouvat i dnes k tobě. To, co poklá-

Rozhovor s Otcem

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Když se modlil, nabyla jeho tvář jiného vzhledu.

dáš za Boží mlčení, je ve skutečnosti spíše lidská hluchota.

Nyní tě zve Duch Svatý na horu Tábor, kam Ježíš vystoupil, *aby se modlil*. Připoj se k vyvoleným učedníkům, kterým se dostalo té milosti, že mohou vidět, jak se modlí jejich Učitel. *Jeho tvář nabyla jiného vzhledu*. Zrcadlí se v ní nekonečná velebnost a dobrotá Otce, se kterým tak důvěrně rozmlouvá. Síla víry je v tom, že tě může povznést až na vrchol hory, kde se rozmlouvá s Bohem tváří v tvář. Toho, co chce Bůh říct tobě, je mnohem více, než co bys chtěl vyslovit ty. On chce i tebe vést, tak jako vedl Abráma a jak vede svého Syna. Cíl je stále stejný: zaslíbená země. Pán nyní rozmlouvá se dvěma patriarchy *o své cestě, která se naplní v Jeruzalémě* a o které právě hovořil se svým Otcem. Ona se však nenaplní v utrpení a potupné smrti, ale ve slavném zmrtvýchvstání. To, co spojuje Otce a Syna v jejich modlitbě, je skutečnost společné oběti, která vyústí do slávy. Syn by nemohl vystoupit na kříž, kdyby ho neobětoval sám Otec. Velikost této oběti je přímo úměrná velikosti lásky, jakou Otec od věčnosti miluje svého jednorozeného Syna, a Ježíš svou poslušností otevírá cestu oběti svého Otce. Bůh s tebou nejedná jednostranně. Oběť, kterou žádá od tebe, je vždy také jeho obětí a každý z vás se na ní podílí podle míry své lásky.

Dokud vidíš jen sebe, nerozumíš, o čem Bůh s tebou rozmlouvá. Tvoje člověčenství se brání oběti a raději *upadá do těžkého spánku*. Ale Duch tě dnes přivedl sem, aby ses opřel o Toho, který spojuje člověčenství s božstvím: *Toto je můj milovaný Syn, toho poslouchajte*. Jeho tvář zářila, už když o své cestě rozmlouval. Jáka bude, až cestu naplní?

Můj Pane, vzals mě s sebou, ačkoliv jsem se *choval jako nepřítel tvého kříže a všechna moje snaha se obracela jen k věcem pozemským*. Nyní vidím, že je dobře, že jsem zde. Tvoje láska si *může podřídit všechno*. Proměň moje ubohé člověčen-

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 15,5–12.17–18

Bůh vyvedl Abráma ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ – a dodal: „Tak (četné) bude tvé potomstvo!“ (Abrám) Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. (Znovu) mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“ (Abrám) řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“ (Bůh) mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku a holoubě.“ (Abrám) mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle – dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrámem smlouvu a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!“

2. čtení – Flp 3,17–4,1

Bratři, jedněte všichni tak, jak jedná já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všechno. A tak, moji bratři milovaní

Dokončení na str. 13

ství, abych svou cestu naplnil podle tvého příkladu. Čeho se tak bojím, když ty jsi mé světlo a má spása?⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Gn 15,1; ⁽²⁾ srov. Řím 8,32;

⁽³⁾ srov. Ž 27,1

Magdalena františkánského řádu Svatá Markéta z Cortony (1247–1297)

Kráska není žádaným zbožím jenom dnes, bylo tomu tak ve všech dobách. Právě středověk byl onou dobou, v níž byla opěvována kráska ženy. Byla to doba pěvců lásky.

Markétin původ

V této době se narodila v Toskánsku dívka, jejíž kráska byla mimořádná: Markéta z Cortony. V Lavianu, u krásného jezera Trasimeno přišla na svět v roce 1247 a vyrůstala v selské rodině. Její zbožná matka ji učila modlitbě a vedla ji na duchovní cestu. Zemřela ale příliš brzy, a to zanechalo v Markétině srdci velkou ránu. Protože otec se brzo oženil a jeho žena s dospívající dívkou příliš nevycházela, byla také v náboženských věcech stále zanedbanější.

Kráska okouzluje, nedovolený vztah

Mlčenlivé děvče vyrůstalo v neobyčejně krásnou mladou ženu. Kráska okouzluje! To se stalo šlechtici Arseniovi z Montepulciana, který se bezhlavě zamiloval do krásné Markéty. Pro osiřelou dívčinu, která žíznila po lásce a lidské blízkosti, se stal Arsenio velkou láskou. Krátce potom utekla šestnáctiletá dívka z domu. Zámek jejího milého se jí stal novým domovem. To, co se může zdát být pohádkové, bylo ale spojeno s mnoha výčitkami svědomí, protože Markéta se nikdy nestala manželkou šlechtice Arsenia, zůstala jenom jeho milenkou. Jelikož jí vášnivě miloval, oblékal ji do knížecích rouch. V nádherných oděvech, ozdobena navíc řetězy, perlami a drahokamy, podobala se více královně než vesnickému děvčeti. Brzy získala kvůli svému půvabu přátelství šlechtičen z Montepulciana.

Markéta matkou, tragická smrt jejího milence

Po dvou letech porodila svému milému syna. Jak bylo dítě pokřtěno, se neuvádí v žádné kronice. Navzdory společnému dítěti byla svatba stále odsouvána. Jeden den připravil tomuto vášnivému vztahu žalostný konec. Arsenio byl na lovu přepaden lupiči a usmrcen. Když za několik

dnů svého milence našla zavražděného v Petrignano del Lago u Trasimenského jezera – Markétu přivedl k mrtvole její pes –, bylo to pro ni znamením: Bůh nesohlasí s tvým životem, musíš jej změnit!

Obrácení na cestě z Assisi

Vzala svého syna a opustila hrad svého milého, který jí po devět let poskytoval domov a útočiště. Doufala, že najde se svým synem útočiště v otcovském domě. Ale tomu zabránila její macecha.

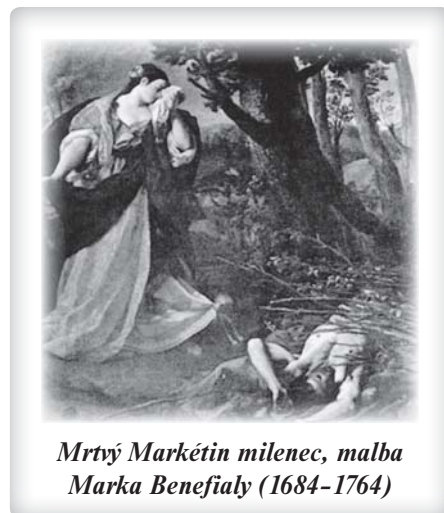
Nedaleko od rodného domu, u jednoho fíkovníku, pocítila, jako by jí Ježíš řekl: „Jdi k františkánům, menším bratřím do Cortony!“ Bez váhání se vydala se svým dítětem do Cortony. Chtěla tam od synů svatého Františka získat pokyny pro svoji další cestu životem.

Bratr vrátný františkánského kláštera v Cortoně byl krásou této mladé vdovy tak překvapen, že nemohl uvěřit jejímu přání, aby žila život pokání v duchu sv. Františka z Assisi. Je příliš mladá a příliš krásná pro takovou tvrdou cestu, taková byla odpověď tohoto bratra.

Spolu se svým dítětem našla pak na nějakou dobu ubytování u dvou šlechtičen ve městě. Odtud přicházela Markéta denně do františkánského kostela, aby se zúčastnila mše svaté, aby rozjímal a čet-

Svatá Markéta z Cortony

Mrtvý Markétin milenec, malba Marka Benefialy (1684–1764)

la Biblii. Činila to vždycky v blízkosti kříže. Často mluvila se svým zpovědníkem, P. Giuntou Bevegatim, o své duchovní cestě. Ta sestávala především ze skutků kajicnosti, které se její duchovní vůdce pokoušel mírnit. Po třech letech byla přijata do Třetího řádu sv. Františka z Assisi.

Zakladatelka nemocnice

Se závojem a v drsném vlněném oblečení Chudáčka [sv. František z Assisi – pozn. red.] začala neúnavně sloužit chudým a nemocným v Cortoně. To jí přimělo spolu s jejími pomocnicemi, které se nazývaly „malé chudé“, aby založily skromný špitál. Tato nemocnice, vlastně jedna z prvních v Itálii, svědčí ještě dnes o činnostech františkánských kajicnic.

Jednoho dne slyšela hlas ukřižovaného Pána, jak se ptá: „Co chceš, malá ubohá?“ Markéta odpověděla Ježíši na kříži: „Nic jiného nechci než Tebe, můj Pane Ježíši Kriste!“

Kajicnice a mystička

Od tohoto okamžiku měla stále častěji vidění v extázi. Pán jí řekl: „Udělal jsem z tebe hořící světlo, aby osvitilo ty, kteří žijí ve tmě. Postavil jsem tě jako příklad pro hříšníky, aby na tobě viděli, jak očekává moje milosrdenství ty hříšníky, kteří jsou připraveni k lítosti. Protože jak jsem byl milosrdný k tobě, tak chci být také k jiným.“

Ve stále hlubší důvěrnosti s Ježíšem mohla zakoušet stále více vykoupění, odpuštění a spásy.

Markétina vnitřní kráska tím stále rostla a přinášela také bližním velké duchovní plody. Mnoho lidí k ní přicházelo a ona

► jim mohla ukázat cestu a mohla smiřovat zneřádané lidi.

Svých posledních devět let života strávila v jedné poustevně mimo město Cortonu. Tato léta úplné odloučenosti patřila jenom jí a Bohu. Zemřela 22. února 1297. Její tělesné pozůstatky jsou ještě dnes nezetlelé a jsou každý rok cílem mnoha poutníků a poutnic.

Kult úcty

Nad místem její poustevny se dnes zvedá impozantní kostel s hrobkou a františkánský klášter.

V umění se zobrazuje světice z Cortony, svatořečená v roce 1728 papežem Benediktem XIII., jako františkánská terciářka (tj. jako členka 3. řádu sv. Františka), jak se modlí před křížem, s růžencem, důtkami a lebkou. Často má po boku psa, který jí pomohl najít jejího mrtvého milence.

Neporušené tělo světice

Svatá Markéta z Cortony bývá nazývána také jako „sv. Magdalena františkánského řádu“. Její svátek se ve františkánském řádu slaví 15. května [někdy se uvádí 16. května, připomínka bývá i v den smrti, 22. února – pozn. red.]. Je patronkou kajícnic, přímluvkyní zoufalých nevěstek a těch, kdo prožívají životní krizi a životní zklamání.

* * *

Modlitba:

Bože a Otče, Ty nechceš smrt hříšníka, ale aby se obrátil a žil. Tak jako jsi vedl svatou Markétu z Cortony na cestu spásy, tak také nás osvoboď z pout, abychom Ti mohli sloužit v pokoře a chudobě. O to Tě prosíme skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 10/2014 přeložil -mp- (Redakčně upraveno)

Vrátit se k čistotě

Co to znamená, žít v čistotě? Není to na úkor štěstí, o které se připravujeme? Znamená to askezi, která už dnes přesahuje naše síly? Dá se dnes vůbec mluvit o tom, že čistota má nějakou hodnotu? Tyto a podobné otázky v sobě mají jakousi vnitřní dramatickost. Opravdu hodně lidí – nejenom mladých – se v tom přestalo orientovat, ztratilo se...

Co je čistota?

Čistota prostě znamená nejvyšší stupeň souladu se svou vlastní přirozeností. Dokážeme ocenit hodnotu čistého zlata, čisté vody, čistého vzduchu... Opravdová ekologie je jedno velké volání po čistotě. Proč se tedy ve všeobecném přesvědčení naprosto přirozeně nepovažuje za výjimečnou hodnotu čistá dívka, čistý mladík, čistý člověk? Proč není život v čistotě běžně výrazně vyjadřovaným předmětem touhy dorůstajících dívek a chlapců? Proč touha po životě v čistotě v mladých nezbuzuje nejvyšší snahu, ochotu něčeho se zřeknout, něco obětovat? Proč se mladí lidé často za svoji čistotu stydí, předvádějí se a tváří se, že jsou „míň čisti“ než doopravdy? Stručně řečeno: Proč není čistota v módě?

Je čistota hodnotou?

Na tuto otázku jsou logicky možné jenom dvě odpovědi: buď čistota pro člověka skutečně hodnotou není, nebo je hodnotou velkou, ale lidé o tom všeobecně „nevědí“ – nerozumějí tomu nebo byli v tomto ohledu oklamáni.

Zastavme se u první varianty odpovědi: že pro člověka skutečně čistota není žádnou hodnotou. Podívejme se na to, o co lidé všeobecně usilují a co je největší touhou všech normálních lidí. Jasná věc je, že každý chce být šťastný. V tom se shodují lidé všech orientací, každého vyznání a politického přesvědčení. Zřejmě je to jediná věc, ve které se všichni lidé shodnou. Být šťastní! Co to ale znamená? To už každý chápe svým individuálním způsobem. Lidé mají nejrůznější představy o tom, jak štěstí dosáhnout. V praktickém životě je vidět, že hodně z nich štěstí nenajde. Lidé se často mýlí v tom, že šťastní budou, když si budou moct všechno pořídit a dopřávat si každé potěšení. To však přináší jenom chvilkové uspokojení a klamný pocit štěstí. Honba za majetkem a požit-

ky, která dlouhodobě nepodléhá kontrole rozumu a vůle, nikomu štěstí nepřinese. Naopak, mnoho lidí takový postoj přivedl do neštěstí, dokonce do záhuby. Mnozí se o tom bolestně přesvědčili na vlastní kůži, že se na takové cestě skutečné štěstí najít nedá. Pocit neštěstí a zklamání zakusíme i tehdy, když máme pocit, že jsme své možnosti a talenty promrhali. Co z toho, že někdo měl mimořádný hudební talent, když se upil k smrti? Co z toho, že člověk měl výjimečné technické vlohy, když předčasně zemřel na předávkování drogami? Co z toho, že někdo byl mimořádně vnímavý, když svoji citlivost zničil sledováním hororů? Co z toho, že někdo mohl být skvělým, věrným manželem a otcem, když se stal otrokem pornografie a sexuálních zvráceností? Co z toho, že dívka mohla být nejužasnější manželkou a mámou, když teď žije sama se zlomeným srdcem a dítětem bez táty? To všechno jsou strašná a bohužel ne tak ojedinělá neštěstí, životní pohromy, tragédie. A jsou to přece důsledky „nečistoty“, důsledky ztráty opravdové lidské přirozenosti.

Teorie, že čistý život – shodný s přirozeností – nemá hodnotu, se prostě obhájit nedá. Zůstává tedy druhá odpověď na položenou otázku: čistota je, žel, ztracená hodnota.

Štěstí a čistota

Štěstí je předmětem touhy a úsilí všech normálních lidí bez výjimky. Hodně jich ale hledá štěstí na cestách, kde není. Mnoho lidí bloudí po špatných cestách a ztrácí se v honbě za štěstím. Poměrně často lidé hledají štěstí v činech, které nejsou hodny člověka a odporují lidské přirozenosti, upadají do různých úchylek, které označují za „jinakost“. Pokud toto chování označíme pojmem „úchylnka“, „deviace“ nebo třeba „patologie“, budeme považováni za „netolerantní středověké tmáře“.

► Z čeho tedy pochází opravdové štěstí? Štěstí vyplývá z toho, že jsem sám sebou, že žiju v souladu se svou přirozeností – čili že jsem tím, čím každý má být, k čemu jsem schopný, vybavený, povoláný, dá se říci – k čemu jsem stvořený.

Pták je šťastný, když létá vysoko po obloze, a nešťastný, když je zavřený v kleci (třeba by byla zlatá). Velbloud se cítí lépe na poušti než v zoologické zahradě. Podobně je to s lidmi: jsme šťastni, když žijeme jako lidé. Dalo by se zeptat nejednoho z těch, kdo se honí za pseudohodnotami, za hodnotami nelidskými: „Co děláš v zoo?“ Jenomže zvíře zavřené v kleci se tam ocitlo „nevinně“, zatímco normální člověk se svobodnou vůlí „se do nejrůznějších klecí uzavírá sám“ a dobrovolně.

Tak tedy hluboké, trvalé a opravdové štěstí prožíváme tehdy, když svobodně poznáváme a rozvíjíme své osobní, individuální talenty a schopnosti a vystupujeme tak na vrchol svých lidských možností. Nejšťastnější je ten, kdo žije v nejvyšší možné míře v souladu se svou přirozeností, se svým povoláním, tedy sám se sebou – takový člověk je sám sebou zcela čistým

způsobem. Skutečné lidské štěstí je tedy důsledkem života ve správně chápané čistotě. Takže čistota je velká hodnota, ačkoliv ztracená. Hodnota, na které prostě záleží lidské štěstí.

Jak najít sebe samého?

Hodně lidí nenachází štěstí, protože sami o sobě neznají pravdu. „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ (Jan 8,32) Jsou dva způsoby poznání pravdy: poznávat vlastním rozumem, nebo uvěřit někomu, nějaké autoritě. Copak je možné, aby člověk sám dospěl k pravdě, že čistota je velká hodnota? Samozřejmě že ano, ale svět, ve kterém žije, mu to může velice ztěžovat. Kdybychom žili v „neinfikovaném“ světě, ve kterém je čistota hodnotou nejvýše ceněnou, bylo by lehké dojít k logickému závěru, že čistota se v každém ohledu vyplácí. Takzvaní primitivní, negramotní lidé, kteří žijí v souladu s přírodou – přestože neumějí ani číst ani psát – jsou mnohdy moudřejší a v důsledku toho šťastnější než hodně „velkých mudrlantů“ ve světě vysoce civilizovaném. Navíc žijí zcela intuitivně. Uvědomují si pomíjivost času,

nevyhnutelnost vlastní smrti a – pro ně – očividnou skutečnost, že tělesná smrt není konec všeho, ale pouze přechod do nové, věčné skutečnosti. Jenže takzvaně „vzdělání“ lidé se tváří, že smrt není (protože z ní mají strach), a jejich úvahy se zaměřují pouze na současný život. A s tím mívají nezřídka těžkosti.

Zdá se, že je možné za pomoci vlastního rozumu do velké míry pochopit smysl života a žít tak, aby byl šťastný – už tady na zemi. Nemůže to ale být, aniž bychom se hluboce nezamýšleli a neuvažovali samostatně. Ve skutečnosti je třeba skončit se „všeobecně“ přijímanými stereotypy, tedy vybrat si buď radost ze života, nebo slušnost (nemluvě už o svatosti). V protikladu k všeobecnému mínění není žádný rozpor mezi štěstím dočasným a věčným. Naopak je v tom ideální shoda. Nejšťastnější je člověk dokonale „čistý“, čili žijící v harmonii se svojí lidskou – od Stvořitele obdrženou – přirozeností. Hříšnost je „atraktivní“ jedině ve vrstvě povrchní, jen velice krátkodobě přinášející příjemnost.

Nabízí se tedy otázka, zda přicházet na to všechno sám je nejlepší a nejbezpečnější recept na život. Nebo řečeno jinak, proč objevovat objevené. Je to otázka po autoritách, jejichž stále všeobecnější odmítání velice ztěžuje – především mladým – cesty nástrahami světa. Pravda je, že čím dál víc lidí tvrdí, že žádné autority neuznává, že nevěří nikomu, ale ve skutečnosti to není pravda. Věříme učitelům ve škole, věříme lékařům, věříme automechanikům, věříme různým odborníkům, a dokonce i (nespolehlivěmu!) jízdnímu řádu. Jsou také lidé, kteří věří nejrůznějším šarlatánům a podvodníkům. Nezřídka se věří na věštby, horoskopy a pověry. Komu tedy věřit? Koho považovat za moudrého a hodného důvěry v nejdůležitějších otázkách? Odkud máji v dnešním popleteném světě lidé vědět, komu důvěřovat, nebo jak sami dojít k tomu, co jim dá štěstí? Co je pro ně skutečně dobré a co špatné? Koho mají poslouchat? Kdo to všechno ví nejlépe?

Boží autorita

Pro věřícího člověka je to jednoduchá věc. Bůh Stvořitel – ten, který ho stvořil, zná nejlépe lidskou přirozenost, a proto ví nejlépe, co je pro člověka dobré. Je tedy mnohem moudřejší používat to, na co

Milosrdenství a spravedlnost

- dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

kdo byl nespravedlivý, stává se spravedlivým, protože mu bylo odpuštěno a pomozeno, aby našel cestu dobra. A právě sem patří odpuštění a milosrdenství.

Tak jedná Bůh s námi hříšníky. Pán nám nepřetržitě nabízí svoje odpuštění, pomáhá nám je přijmout a uvědomit si vlastní špatnost, aby nás od ní mohl osvobodit. Bůh totiž nechce naše odsouzení, nýbrž záchranu. Bůh nechce odsoudit nikoho. Někdo z vás se mne může zeptat: „Ale otče, Pilát si zasloužil odsouzení? Bůh je – chtěl?“ – Nikoli! Bůh chtěl zachránit Piláta a také Jidáše, všechny! Milosrdný Pán chce zachránit každého. Problémem je nechat vstoupit Boha do srdce. Všechna slova proroků jsou vášnivou a láskyplnou výzvou, která hledá naše obrácení. To je to, co praví Pán skrze proroka Ezechiela: „Mám snad zalíbení v zločincově smrti [...], anebo spíše chci, aby změnil své chování a byl živ?“ (18,23; srov. 33,11); v tom má zalíbení Bůh.

Takové je srdce Boha, srdce Otce, který miluje a chce, aby jeho děti žily dobře a spravedlivě a žily proto v plnosti a byly šťastné. Otcovo srdce sahá dál než náš úzký pojem spravedlnosti a otevírá nás nekonečným horizontům svého milosrdenství. Otcovo srdce s námi nejedná podle našich hříchů, jak praví Žalmista: „Nejedná s námi podle našich hříchů, ani podle našich vin nám neodplácí.“ (Ž 103,10) A právě otcovské srdce chceme potkat, když jdeme do zpovědnice. Možná nám poví něco, co nám umožní lépe pochopit zlo. Do zpovědnice jdeme všichni hledat Otce, aby nám pomohl změnit život; Otce, který nám dodá sílu jít dál; Otce, který nám odpustí v Božím jménu. Být zpovědníkem je proto obrovská odpovědnost, protože syn či dcera, který k tobě přichází, hledá pouze Otce. A ty, knězi, jsi ve zpovědnici a zaujímáš místo Otce, který zjednává spravedlnost milosrdenstvím.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Evropský parlament: Zastavte genocidu náboženských menšin

Členové Evropského parlamentu vyzvali mezinárodní společenství k zastavení systematického vraždění náboženských menšin takzvaným Islámským státem (ISIS). Podle rezoluce přijaté 4. února 2016 probíhá v Iráku a Sýrii genocida.

„Evropský parlament zastává názor, že pronásledování, ukrutnosti a mezinárodní zločiny představují válečné zločiny a zločiny proti lidskosti; zdůrazňuje, že tzv. ISIS / Dá'íš páchá genocidu proti křesťanům a jezídům a dalším náboženským a etnickým menšinám, které nesouhlasí s tím, jak tzv. ISIS / Dá'íš vykládá islám, a že to proto vyžaduje opatření v rámci Úmluvy OSN z roku 1948 o zabránění a trestání zločinu genocidy,“ píše se v rezoluci.

Podle jmenované úmluvy jsou za genocidu pokládány určité zločiny spáchané „v úmyslu zničit úplně nebo částečně některou národní, etnickou, rasovou nebo náboženskou skupinu“.

Rezoluce také vyzývá EU, aby zavedla funkci stálého zvláštního zástupce pro svobodu náboženského vyznání a přesvědčení. Současně požaduje po mezinárodním společenství, včetně členů EU, zajištění nezbytných bezpečnostních podmínek pro ty, kdo byli nuceni opustit zemi, a k vytvoření podmínek pro jejich brzký návrat do vlasti.

Poslanci naléhavě žádají všechny země o zlepšení právních a soudních systémů s cílem zabránit tomu, aby jejich občané mohli odjíždět s cílem se připojit k tzv. ISIS a aby zajistily, že pokud se tak stane, budou tyto osoby co nejdříve trestně stíhány. To se týká i podněcování k páčání těchto trestných činů a jejich podpory na internetu.

Předběžný český překlad rezoluce naleznete na stránkách Evropského parlamentu <http://www.europarl.europa.eu>.

Podle TS ČBK, 5. 2. 2016

► přišel Ten, který všechno ví, protože nás stvořil, než věřit nějakému, třeba vynikajícímu lidskému odborníkovi. Když přijmeme, že Bůh – Láska touží po dobru pro člověka, stačí Ho poslouchat a řídit se podle jeho rad a přikázání. Mezi nejrozmanitějšími útoky na církve a na Boha jsem se nikdy nesetkal s tvrzením, že Bůh nechce dobro pro člověka – bytost, kterou sám stvořil. Tak tedy jeho přikázání jsou nejdůležitějšími ukazateli na cestě k opravdovému štěstí. A to je skutečná pravda. Jeho přikázání nejsou kruté zákazy, ale usměrnění, jak se ochránit před neštěstím. Varují nás, abychom „neznečistili“ svou lidskou přirozenost vraždou, cizoložstvím, krádeží, žádostivostí po lidech a po majetku. Dodržování všech přikázání (nejenom šestého) chrání naši čistotu a dělá nás šťastnými už tady na zemi.

Přirozený zákon

Co si ale má počít nevěřící člověk? Dokáže sám od sebe s pomocí rozumu dojít k docenění hodnoty, jakou je čistota? I člověk nevěřící – třeba si to ani neuvědomuje – byl stvořen milujícím Bohem, který do něj vepsal svůj zákon. Věřící jej vnímá jako Boží zákon, nevěřící má šanci ho vnímat jako zákon přirozený. Když člověk žije v souladu s oním vnitřním zákonem, žije vlastně v souladu s vůlí Stvořitele, je šťastný a jen krok od obrácení.

Čistota jako ztracená hodnota

Čistota je tedy pro každého velikou šancí na štěstí, ale nečistota nutně přivádí do neštěstí. Skutečně se nedá obhájit tvrzení, že čistota není žádná hodnota.

Předjeme proto ke druhé variantě odpovědi na otázku položenou na začátku: čistota člověka je velká hodnota, jenomže lidé o tom všeobecně „nevědí“ – poněvadž v té záležitosti byli oklamáni. Jak se to stalo?

Obrovská manipulace

Někomu se podařil obrovský podvod na světové úrovni a skutečnost lidské přirozenosti zfalšoval tisícerým způsobem. Někdo chce za použití nejnovějších prostředků a metod manipulace získat nečistý úspěch (a bohužel i získává) ve svádění mladých a odvádění jich od cesty čistoty v životě. Toto zasažení se týká především oblasti sexuality. Je to výjimečný prostor,

v němž se uskutečňuje zázrak stvoření nového života. Je to posvátná půda, na které Bůh zve lidi ke spoluúčasti na stvoření. Pohlavnost a s ní logicky spojená – vlastně z ní vyplývající – plodnost v sobě obsahuje obrovské potenciální množství prožitků, zážitků a vzrušení. To díky ní se manželství stává rodinou vychovávající děti. Bez dlouhých řečí: díky pohlavnosti a plodnosti tady jsme. Potěšení, které Stvořitel spojil se sexuální aktivitou, je jakoby povzbuzením a zároveň odměnou za ochotu přijmout námahu rodičovství. Toto je Boží plán s pohlavností a plodností. Jenže člověk chtěl být moudřejší než Tvůrce. Vymyslel si svou nespolehlivou antikoncepci, aby si zabezpečil sexuální rozkoš bez námahy rodičovství. Chtěl si odměnu „ukrást“ a oklamat přirozenost i Stvořitele. Chtěl si štěstí „vysterilizovat“, ale „vysterilizoval“ sám sebe. Chtěl být neplodný fyzicky, ale stal se neplodným duchovně. Pohlavní akty se staly neplodnými, prázdnými, frustrujícími, znervózňujícími a v důsledku ničícími pouto mezi mužem a ženou. Smysl tělesného spojení byl naprosto zdeformován. Ze spojení muže a ženy milujících se a obdarovávajících se navzájem,

ochotných přijmout rodičovství, se stala tělesná zábava. Tělesné potěšení se stalo samo o sobě hodnotou, se kterou se dá obchodovat. Vznikl celý průmysl, který „vyrábí a nabízí“ sexuální rozkoš (pornoografie, veřejné domy) jako zboží a likviduje důsledky nerozumných sexuálních úkonů (antikoncepční a abortivní průmysl). Všimněme si, že mnoha parlamentům a vládám velmi záleží na dobrém fungování tohoto průmyslu. Pod hesly svobody, rovnosti a tolerance ho chrání zákony, ba dokonce propagují takové jednání, které se už nedá označit pravým jménem. Důsledky záměrného sexuálního zmatečení jsou vidět na každém kroku. Je jasné, že na morálním chaosu se dobře vydělává. Vydělává se, ale jsou to peníze Jidášovy. Ti, kteří šíří nečistotu a těší se z toho, že vydělávají svoje velké, ale špinavé peníze, si vůbec neuvědomují, jak „špatný obchod“ (ve smyslu dočasném i věčném) udělali. Běda těm, kdo šíří pohoršení mezi maličkými, bylo by pro ně lepší, kdyby se nebyli narodili nebo kdyby jim přivázali kámen na krk a hodili je do moře...

Z Miłujcie się! 4/2015 přeložila -vv-

Suma o darech svatého Josefa (15)

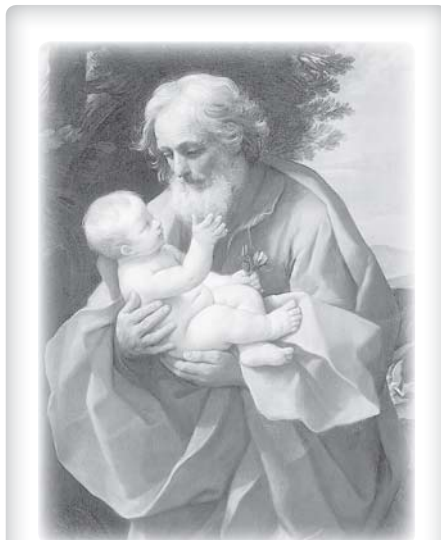
PRVNÍ ČÁST

Kapitola X: Námitky proti daru posvěcení v mateřském lůně

Avšak proti uvedeným důvodům [pro posvěcení svatého Josefa v mateřském lůně] se uvádí určitá námitka. Neboť svatý Diviš praví: „Ať se nikdo neodvážá něco tvrdit nebo uvažovat o onom nadsubstanciálním božství a o tom, co odvisí pouze od jeho vůle, mimo to, co nám bylo výslovně řečeno v Písmu svatém.“⁽¹⁾ Avšak posvěcení svatého Josefa odvisí pouze od Boží vůle a nemluví se o něm výslovně v Písmu svatém. Proto něco takového nemůžeme v žádném případě tvrdit.

Odpovídáme, že to, co je výslovně řečeno v Písmu svatém, je jisté a katolické. To, co je pak v témže Písmu svatém obsaženo implicitně, můžeme považovat za domnělé a za to, čemu je možno s uctívou bázni⁽²⁾ zbožně věřit.⁽³⁾ Jde o to, co je v Písmu svatém obsaženo formálně či virtuálně a co z něho můžeme uvažová-

ním za pomoci sylogismu vyvodit.⁽⁴⁾ Je to skryté a jakoby příkryté a zacloněné slávou toho, co je řečeno jasněji. K tomu je pak třeba také započíst tvrzení o posvěcení Josefa v mateřském lůně.

Guido Reni (1575–1642):
Sv. Josef

Svatý Diviš hovořil jen o tom, co je výslovně řečeno v Písmu svatém. Kdo by tudíž v této době mohl zakazovat katolíkovi, zcela oddanému papeži, aby vyhledával důkazy skryté svatosti svatého Josefa?

Viděl jsem teology, kteří nevelebili zásluhy svatého Josefa. Kdyby se však snažili z toho, co je řečeno v evangeliích, dokazovat velikost jeho zásluh, byli by spíše přinuceni podříditi svůj rozum Kristu a zvolat: Nejsvětější Josef je zajisté veliký, září jako slunce na věčné časy⁽⁵⁾ svým zrozením, manželstvím, službou, důstojností a poslušností a převyšuje všechny otce Starého zákona o tolik, o kolik otec u syna předčí svou autoritou služebníka.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Jedná se o citát z díla *De divinis nominibus (O božských jménech)* od Pseudo-Dionysia Areopagity, neznámého autora, patrně syrského mnicha z první poloviny 6. století, který sám sebe vydával za žáka sv. apoštola Pavla. Jeho díla byla vždy velmi ctěna, čtena a komentována. V citátu se objevuje typický Pseudo-Dionysiův výraz „nadsubstanciální božství“ (*supersubstantialis Deitas*): autor tím chce vyjádřit, že Bůh je sice podstatou, avšak podstatou, jež nekonečně převyšuje všechny stvořené podstaty a radikálně se od nich liší. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Srov. Tob 13,6; 2 Kor 7,15; Ef 6,5. [pozn. překl.]
- ⁽³⁾ V návaznosti na předchozí kapitulu I. Isolani poukazuje na to, že to, co je výslovně řečeno v Písmu svatém, náleží k tomu, co on sám označil jako první rod toho, o čem předpokládáme, že se týká víry. To, co je v Písmu svatém obsaženo implicitně, pak náleží k tomu, co označil jako třetí nebo čtvrtý rod téhož. [pozn. překl.]
- ⁽⁴⁾ Jedna věc jsou výslovná tvrzení Písma svatého (prvního rodu), která jsou jistá a katolická. Druhá věc je to, co je v těchto tvrzeních zavlnuté a implicitně obsaženo a co z nich můžeme rozumovým, logickým uvažováním vyvodit (to jsou tvrzení třetího a čtvrtého rodu). Např. z výslovného tvrzení Písma svatého, že Ježíš Kristus je vtělený Syn Boží, můžeme vyvodit, že jeho lidské poznání je neomylné. [pozn. překl.]
- ⁽⁵⁾ Srov. Dan 12,3. [pozn. překl.]

Kardinál Sarah o významu ticha v liturgii

Kardinál Robert Sarah připomíná význam liturgického ticha. Vyjadřuje se kriticky také k folkloristicky pojímaným procesím s obětními dary. Tyto „dlouhé a halasné“ průvody „v některých afrických zemích zahrnují také nekonečně se protahující tance. Vyvolávají dojem, že se účastníte folkloristického představení, které dezinterpretuje krvavou Kristovu oběť na kříži a vzdaluje nás od tajemství eucharistie,“ píše prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, který pochází z Guineje.

Podle kardinála Saraha je *ofertorium* (liturgický moment přinášení chleba a vína k oltáři a modlitba kněze nad těmito dary) jedním z několika míst v liturgii, kdy by se mělo zachovávat ticho. Africký kardinál se odvolává na názor kardinála Josepha Ratzingera v knize „Duch liturgie“ a na papežského ceremoniáře Mons. Guida Mariniho. Mlčení věřících při ofertoriu má být příležitostí k vnitřnímu sjednocení

s Ježíšovou obětí, k přitakání Kristovu působení v nás z celé bytosti.

V článku zveřejněném deníku *L'Osservatore Romano* prefekt vatikánského úřadu pro liturgii podrobně vysvětluje význam ticha a mlčení v biblické tradici a v křesťanské spiritualitě. Ukazuje ho jako nezbytný prvek modlitby, dialogu s Bohem, v němž dovolujeme Bohu promlouvat a zaposloucháváme se do jeho slova. Kardinál Sarah připomíná, že zachovávání prostoru ticha v liturgii požadoval také II. vatikánský koncil. Ticho je charakteristickým prvkem západní liturgie, která ve všech svých ritech počítá s místy, v nichž tichou modlitbu kněze nemusí vždy doprovázet zpěv sboru nebo věřících.

Kardinál Sarah připomíná, že také novější Římský misál jasně specifikuje místa, v nichž je možné zachovávat ticho. Doporučuje je rovněž před liturgií v kostele i v sakristii.

www.radiovaticana.cz, 30. 1. 2016

Dopis zbožné osobě, pojednání o pokoře, pýše a dokonalé lásce k Bohu

Kéž vám Bůh žehná v průběhu tohoto postu a zajistí vám, abyste mohl přijmout popelec na své čelo na začátku tohoto svatého období s takovou vhodnou dispozicí, jako stále zachovávat svatou pokoru ve svém srdci, kterou věští. Ten, komu dá Bůh světlo porozumění a trápení pro jeho stav, ve kterém byl, když žil odděleně od svého Stvořitele, je odtažen od osudové slepoty pýchy a je schopen přijmout patřičné duchovní milosti. Písmo Svaté říká: „Pýcha je počátkem všech hříchů: kdo je pyšný, bude plný prokletí“ (srov. Sir 10,21), to znamená „neřestí“. Neboť jako je král zřídka viděn osamocený, tak mnoho jiných hříchů obvykle doprovází pýcha a ani pokora není osamoceným stavem; neboť, jak nám říká sv. Jakub (4,6): „Bůh pokorným dává svou milost“, a milost je matkou všech ctností. Pýcha touží po počtách a je nešťastná, když je opovrhována; poníženost odporuje tomu, aby se s ní zacházelo dobře, a raduje se v opovržení, o kterém ví, že si je zaslужuje, a svou vlastní čestnost poskytuje přejícně, aby byla vykonána spravedlnost. Pýcha nikdy nemá, co chce, neboť cokoliv vlastní nebo jí bylo dáno, to považuje za takové, že vyžaduje stále víc, zatímco pokora si vždy myslí, že má více než dostatek, neboť věří, že je nehodná chodit po zemi a že peklo samotné není dostatečné k potrestání jejích vin. Pýcha nemůže žít v míru s nikým, dokonce ani se sebou, zatímco pokora se shoduje se všemi lidmi, neboť se pokořuje před všemi a trpělivě se s nimi snáší, věří celým svým srdcem, že jsou lepší než ona. Pýcha považuje za nesnesitelné uznat druhé, ať Boha, nebo smrtelné tvory, ale pokora ano a sklání se tak, že je schopná projít „úzkou branou“ posloucháním vůle Boha a člověka.

Velká jsou požeňání, která k nám přicházejí s popelem pokory; ať žádný člověk není bez ní, aby nebyl také bez Boha, neboť, jak zvolal sv. Augustin: „Hle, jak jsi veliký, ó Pane, a přece přebýváš v srdci s malými!“ Prorok také říká: „Koho bych si měl vážít, než toho, který je chu-

dý a malý a který se třese před mými slovy?“ (srov. Iz 66,2) Pokora, která přiměje člověka myslet o sobě níže, však není nízká věc, ani není plodem, který roste z této země, ale roste v nebi. Bůh ji poskytuje těm, kteří hledají hluboce v bahně svých vlastních duší a horlivě přemítají ve svých myslích vzpomínku na své viny a slabosti, neboť jsou mezi takovými potřebami a ubohostmi, mezi nimiž je tento drahocenný poklad obvykle nalezen. Naše časté chyby nás přivedly k tolika přestoupením, abychom je zkoumali a káli se z nich, že pokud záměrně neodvrátí oči od sebe, nebude zde člověka, který by neviděl dostatek důvodů nejen k pokoře, ale aby byl zatracený, kvůli svým vlastním nedokonalostem. Běda nám, pokud jsme jedním z těch, o kterých Bůh říká: „Máš smilstvo na čele, a nezrudneš.“ (srov. Jer 6,15) Neboť co může být více revoltující, než se setkat s nestoudností u někoho, kdo by měl být plný studu? Kdo se odvažuje pozvednout své oči k Bohu nebo k jeho stvoření, pokud zjistí, jak urazil oba? Je zde mezi námi někdo, kdo nezklamal v dokonalé lásce k Bohu? Neboť Ho nemilujeme se vším našim porozuměním a celou svou myslí, ale tím, že věříme v jeho slova implicitně, a zasvěcením našich přání, myšlenek a záměrů, abychom Mu sloužili horlivěji. Ten, který Ho miluje celým svým srdcem, nedá jeho část ani sobě, ani jinému člověku, nemiluje nikoho kromě Boha, a tak nehledá žádný vlastní zájem, aby miloval Boha čistě kvůli Němu. Ať každý myslí na to, jak málo umrtvoval své vášně a jak odolával království Boží lásky uvnitř sebe, a uvidí, že nemiluje Boha celou svou duší. Náš Bůh nám nařizuje milovat Ho celou svou silou a samozřejmě bychom Ho měli prosit o odpuštění pro naši slabost v tomto ohledu; naše síly jsou nám dány pro naše vlastní zájmy, a žádosťivost, která přebývá v nás, činí, že padáme, aniž bychom pilně Bohu sloužili a vroucně Ho milovali. Svatý Augustin říká, že jak roste láska, zmenšuje se žádosťivost a že žádná zlá touha nemůže existovat s dokonalou láskou. Slovem

„touha“ má na mysli nestřídmou sebelásku, kterou všichni k sobě máme. S výjimkou Ježíše Krista, našeho Pána, a jeho nejsvětější Matky žádný člen Adamova rodu nebyl bez nějakého stupně této nadměrné sebelásky, a tak nikdo než oni nebyl dokonalý v božské lásce. Pokud sobeckost zabila lásku k Bohu, pak jsme ve stavu smrtelného hříchu; když však Boží láska žije a kraluje v našich duších, činí je odhodlanými neurazit Ho smrtelně, a jsou tak ve stavu milosti. Pokud si však já a tvorové uzurpujeme nesprávné místo v našich citech, není naše láska dokonalá. Naše díla jsou nedokonalá, pokud je tato ctnost porušená, neboť ta jim dává život. Když nemilujeme Boha, jak bychom měli, máme nedostatek lásky ke svým bližním, neboť nepociťujeme soustrast s trápeními ani radostmi těch, kteří jsou velmi blízcí a drazí Bohu a kteří se stali jeho adoptovanými dětmi ve křtu. Nechováme se k nim se správnou láskou, protože jsme nedokonalí v naší lásce k Němu, který řekl: „Pokud jste to udělali jednomu z těch nejmenších mých bratrů, mně jste to udělali.“ (Mt 25,40)

Třebaže mnoho našich skutků může být bez hříchu, dobré samy o sobě, jsou učiněny ve stavu milosti, mohou si zasloužit věčný život, leč kvůli nedostatku této dvojí lásky, která je kořenem všeho dobrého, mohou mít tato díla mnohé nedostatky. Pokud byste byl pravdivý a pokorný, musíte vzdát Bohu slávu za všechno dobro, které konáte, a děkovat Mu, že pomohl vaší svobodné vůli vybrat si správně a že vám dal sílu zasloužit si užítí milosti, které vám štědře daroval. Nicméně musíte zkoumat chyby, kterých jste se dopustil při těchto skutcích, neboť je bezpečnější myslet na naše selhání než na naše ctnosti. Buďte si jistý, že jakkoliv přísné vaše zkoumání bude, dostatek zla stále unikne vašemu povšimnutí, aby u vás způsobilo volat v kajicnosti k Bohu: „Očisti mě od mých skrytých hříchů, ó Pane.“ (srov. Ž 18,14) To je důvod, že nemilujeme naše bližní způsobem, jakým to chce Bůh, ani tak moc, jak si On přeje, a že se s nimi

trpělivě nesnášíme a nepokoušíme se vyhnout tomu, abychom je otravovali. Ve skutečnosti toto je původ všech nedostatků, které znečišťují naše duše jako hnající rány. Naše hříchy jsou větší, než lidský intelekt může pochopit, a pouze náš Stvořitel, který se dívá na dno našeho srdce, zná všechny jeho slabosti; neboť často, co se nám zdá dokonalé, je velmi zlé v jeho očích.

Proto, jak říká Job, měli bychom se „obávat všech svých skutků“ (srov. 9,28) a jakkoliv se nám mohou zdát správné, nemůžeme se s nimi spokojit, ani si připustit skryté sebeuspokojení v nich. Sebeuspokojené svědomí se nespokojuje s Bohem a že je člověk před Ním spravedlivý jedně tehdy, když ví, že veškerá spravedlnost a milost se vyvíjí z božské milosti. Nic neuráží svého Stvořitele jako samo v sobě samém uspokojené srdce, protože neobsahuje prázdnou nádobu, do které by On mohl vlít bohatství své milosti. Zůstane ve své přirozené chudobě, protože nemůže nabídnout místo, do kterého by mohla

plynout milost, aby je přivedla k radostnému životu s Bohem a k vydání mnohého ovoce, jako dobře zalitá zahrada.

Všechny věci, které vlastníme, pocházejí od Boha, a pokud si někdo myslí, že může pouze říct „Pán Ježíši!“ ze své vlastní síly, staví se na Boží místo, protože si připisuje to, co může učinit sám Stvořitel. Bůh sám nám dává podmínky, abychom vyznali pravdu, že v Něm a z Něj, a ne z nás, pochází vše, co máme. Čím větší dobro vlastníme, tím hlubší je náš dluh ke Všemocnému a tím silnější důvod máme, abychom vinili sebe, že neodpovídáme na takové jednotlivé milosti velkorysejší službou a na větší milosti vřelejší vděčností. Ten, kdo je vyučován v božské pravdě, nepřipisuje si nic, než vlastní hříchy a svou vlastní nicotnost. Jestliže nám toto vše dal Bůh při našem stvoření, a co svou vlastní silou denně udržuje, by nám bylo odejmuto, zůstala by zde pouze nicotnost a my bychom se vrátili do nicotnosti, z níž jsme byli zformováni. A když Bůh od nás odebral milost, kterou nám

daroval kvůli Ježíši Kristu, copak bychom byli více svatými, než byl Petr, když zapřel našeho Pána, nebo Pavel, když pronásledoval svého Vykupitele? Dobře víme, čím jsme byli předtím, než se Bůh dotkl našich duší a vzal nám naše stará srdce a dal nám místo nich nová.

Ospravedlnění není nic než vzkříšení duše, která byla mrtvá v hříchu, a od nynějška existuje životem, který Bůh do ní vlévá skrze smrt svého milovaného Syna. Bylo by bláznovstvím, pokud by tělo připisovalo svůj život a sílu k pohybu sobě a ne duchu, který v něm přebývá a zrychluje jej; a pokud duše je tak slepá, že si myslí, že její dobrá díla přichází z jejich schopností, a ne z nadpřirozeného života jí božsky darovaného. Někdy takový předpoklad způsobí pokárání z nebe a dary vlastněné duši jsou vzaty nazpět, takže je neschopná vidět, slyšet, radovat se v náboženských věcech nebo vykonávat dobré skutky, které chtěla. Tak křesťanská duše zjišťuje, že to bylo jiné Bytí, které jí dalo duchovní život, jež přijala, a že bez milosti Ježíše Krista je jako tělo, ze kterého život vyprchal. Uvidíte pak, můj příteli, že vaše nedostatky jsou všechno, co můžete připsat sobě, neboť nic nevládníte ze sebe. Pokud vás náš Pán trápí, pomyslete, jak slabý a špatný musíte být, že ukazujete tak málo odevzdání se jeho spravedlivému trestu. Pokud vám posílá útěchu, buďte zmaten z nedostatku pokory, kterou prokazujete, když ji přijímáte, neboť Bůh si vás cení více a jedná s vámi, jako byste byl spravedlivý, čím více se pokoříte a budete se stydět za své nedostatky. Pamatujte, jak málo získáváte inspirací a pobídkami, které přijímáte od Boha, a jak často, když na vás naléhá znovu a znovu, abyste pro Něho něco udělal, zapomináte na jeho přání téměř ihned a nevykonáte je. Zajisté jeho každé slovo musí zůstat vtištěno do vaší paměti pro život, aniž by je musel opakovat. Myslete na to, jak často vaše hříšné srdce nechává drahocennou milost, kterou náš Pán do něj vlévá, promarněnou, místo toho, aby byla pečlivě uchována.

Když nám Bůh dává duchovní osvězení, měli bychom připravit naše duše k opětovnému přijetí bez dalšího ustupování pozemským radostem a uchovat svoji mysl vůči nim uzavřenou a měli by-

CHARITA GENERÁLNÍM POSKYTOVATELEM UPRCHLICKÝCH INTEGRAČNÍCH SLUŽEB V ČR

Charita Česká republika je od 1. ledna tohoto roku na základě smlouvy s Ministerstvem vnitra ČR generálním poskytovatelem integračních služeb pro azylanty pro rok 2016. Prostřednictvím Charity tak poputuje podpora osobám v ČR s udělenou mezinárodní ochranou (azyl nebo doplňková ochrana). Státní integrační program (SIP) je pro rok 2016 nastaven až na 2000 oprávněných osob. Charita současně zve ke spolupráci další organizace.

Charita ČR se smlouvou zavázala zajistit integrační služby v oblastech bydlení, zaměstnání, vzdělávání a odstranění jazykové bariéry, sociální oblasti, zdravotní oblasti a dalších službách, jakými jsou například tlumočení, právní a sociální poradenství. Charita ČR má s poskytováním těchto služeb dlouholeté zkušenosti díky síti osmi migračních poraden v celé České republice, i přesto však bude hledat subdodavatele a partnery pro zajištění výše popsaných služeb mezi právníckými osobami (především

další nevládní organizace, církevní organizace a obce).

V září loňského roku již Charita založila *Evidenci pomoci pro uprchlíky v nouzi*, kde mohou své nabídky zaregistrovat jednotlivci (fyzické osoby). Vznikly také nové webové stránky www.migrace.charita.cz s přehlednými informacemi k tématice migrace a uprchlictví. Nyní Charita ČR spustila *Registraci nabídek subdodavatelů integračních služeb* a vyzývá vážné zájemce o spolupráci, aby zde nabídeli své služby a pomoc. Subdodavatelé se mohou stát právnícké osoby, nejlépe se zkušeností s prací s migranty. Ti musí zpracovat pro budoucí klienty tzv. Integrační plán, na jehož základě budou poskytovány integrační služby ve všech výše uvedených oblastech.

Pro bližší informace a dotazy byla také zřízena nová e-mailová adresa: sip@charita.cz.

Jan Oulík, tiskový mluvčí Charity ČR
Podle TS ČBK, 5. 2. 2016
(redakčně kráceno)

► chom být více soustředění na Boha a odevzdat se Mu; občas se stává, že tyto milosti způsobují pouze to, že našim duším je dáno více vnějších věcí než dřív kvůli lehkovážnosti naší povahy. Zkoumání našich chyb nás musí přimět k vyznání, že nic neděláme dobře a že máme větší důvod se hanbit pro mnohé nedostatky v našem jednání, než si na chvíli myslet, že jsme udělali cokoliiv záslužného.

Jestliže sluha neprokuje králi vhodnou úctu, kterou očekává, pokud neodpovídá ihned, když je dotazován, nebo když je pomalý v dodání jakékoliiv zprávy, bude zajisté potrestán. Tak také těmi, kterým sloužíme, pokud nejsou spokojeni s našimi pouhými vykonáváním jejich příkazů, neuděláme-li to dobře, budeme obviněni a potupeni. Kdo z nás může říct, že jedná s Bohem s úctou, kterou si zaslouží? Nebo či duše se chvěje uvnitř, když adoruje nevyslovitelnou Výsost, jak je nám řečeno o mši svaté, že „mocnosti se třesou“? Kde je stud, který bychom měli pocítovat před tím nekonečným Věděním, které ví, co jsme, a vidí vše uvnitř nás? Kde může být nalezena poslušnost, která nepotřebuje druhou výzvu? Kde je moudrost, která ukazuje duši, jak nejlépe sloužit a potěšit Všemohoucího? Mají křesťané vhodnou vděčnost pro jeho nekonečné a nevýslovné výsady, nebo dávají takovému mocnému Bohu a Pánu, jemuž slouží duši i tělem, co se patří? Když kdokoliiv soudí sebe, uvidí, jak hluboce upadl do hříchu a ubohosti. V noci, když přichází čas, aby zkoumal své svědomí, skutky minulého dne, zjistí, že všechna jeho slova a skutky, jeho myšlenky a činy jsou plné chyb a že nechal nevykonaného mnoho dobrého, co mohl udělat, protože nemiloval správně Boha nebo svého bližního; pozná svou nevděčnost k Bohu a svou netrpělivost ve snášení se s druhými a zjistí, že opomenul vykonat nespočet jiných ctností. Pokud, s Boží pomocí, vykonal jakékoliiv dobré činy, jsou buď zneuctěny pýchou, prázdnou slávou nebo vlažností, nebo ne plně odpovídaly božské milosti. V krátkosti, božské světlo mu ukáže tisíce poskvrn v jeho jednání, a bude jistě cítit, že je zde spousta toho, co opomenul zjistit; při vědomí slabosti své povahy bude tušit, že neví polovinu nejhoršího. Pokorný křesťan myslí, že jeho vlastní špatnost je stejně nepředstavitelná jako Boží

Poselství Královny míru Mirjaně

„Drahé děti! Zvala jsem vás a zvu vás znovu, abyste poznali mého Syna, abyste poznali Pravdu. Já jsem s vámi a modlím se, abyste uspěli. Děti moje, musíte se hodně modlit, abyste měli co nejvíce lásky a trpělivosti, abyste uměli snést oběť a abyste byli chudí duchem. Můj Syn je skrze Ducha Svátého stále s vámi. Jeho církev se rodí v každém srdci, které ho pozná. Modlete se, abyste mohli povznést mého Syna, modlete se, aby vaše duše byla jedno s Ním. To je modlitba, to je láska, která přitahuje druhé a činí vás mými apoštoly. Hledím na vás s láskou, mateřskou láskou. Znáám vás, znám vaše bolesti a zármutky, neboť i já jsem v tichosti trpěla. Má víra mi dávala lásku a naději. Opakuji, vzkříšení mého Syna a moje nanebevzetí jsou nadějí a láskou pro vás. Proto, děti moje, modlete se, abyste poznali pravdu, abyste měli pevnou víru, která povede vaše srdce a která dokáže přetvořit vaše bolesti a utrpení v lásku a naději. Děkuji vám.“

Medžugorje, 2. února 2016

dobrota. Kdyby mu byla ukázána jakákoliiv božská přízeň, nepřipisoval by si žádnou vlastní zásluhu, obviňoval by se, že jí neodpovídá a nezískává ji, jak by měl. Tak upřímně dává Bohu, co Mu náleží, což je všechno, co vlastní, co je dobré a bezúhonné, i s jakoukoliiv příměsí zlého. Přesvědčen o této pravdě, jako odkryté samým Bohem, nízký duch se pozvedá nad sebe, přestává být závislý na takové nalomené třtině, jakou je on sám, a naklání se pro oporu k Tomu, který pozdvihuje všechny věci. Dívaje se do své duše, křesťan vidí, že zapřičiňuje pouze lítost, a tak pozvedá své oči ke svému Stvořiteli, v jehož milující něhu může věřit bez strachu z opuštění. Bůh je tak věrný, že nikdy neopouští ty, kteří v Něm hledají útočiště. Jeho láska je tak něžná, že mnohem dříve moře vyschne nebo slunce přestane svítit, než nebeský Otec bude postrádat soucit se svými. Proto oni běží a létají, protože je Bůh nese; neklopýtnou, neboť je nadnáší; nechybují, neboť je jejich průvodcem, a nebudou nikdy odsouzeni, neboť dává své království těm, kteří „budou jako malé děti“.

Dej na sebe pozor, neboť tvůj Pán to od tebe tak naléhavě vyžaduje; oslav Boha, neboť co je záslužné, než připisovat si vše, co vyžaduje hanu a potupu. Vlož všechny naděje do vytrvání na správné cestě v našem Pánu, který tě na ni nepostavil se záměrem opustit tě na půlce cesty, ale chce tě na ní vést do společenství jeho svatebčanů v nebi. Zde na tebe nakupí čest, tak nehledej pocty zde. S nadějí na nebeskou hostinu by ses neměl nasytit špínou tohoto světa: nic nemůže potěšit chuť, která jednou ochutnala z nebeské hostiny. Odvrát se od všeho, co budeš tak brzy nucen opustit, a nespočín

svým srdcem na ničem pomíjivém. Nesl bys dostatek pro Boha, kdybys sám měl vydržet všechny možné útrapy. Mysli na peklo, které tvé hříchy vyžadovaly, a na nebe našeho Pána, jak je máš užívat, neboť tě postavil na cestu, která do něho vede. Kontempluj bolesti, které Kristus kvůli tobě snášel, a budeš si myslet, že vše, co děláš nebo trpíš pro Něho, je nevhodné jiného uvažování. Bůh bude pro tebe tak vzácný, že nic, co tě On stojí, se nebude zdát vůči Němu cennějším; i když jsi Ho koupil svým životem, přesto je to malá cena. V nebi zjistíš, jakou výhodnou směnu jsi udělal a jak hloupí byli ti chatrní nešťastníci, kteří vložili svá srdce do přechodných dober a oddali se radovánkám nehledícím na Boží sliby. Jaké vřelé díky vyjádříš Boží prozřetelnosti, že tě osvitila, když jsi byl ošálen a přemýšlel jsi stejně jako oni. Byl jsi otrokem marnosti, když tě tvůj nebeský Otec adoptoval za svého syna: Žil jsi bez myšlenky na božské slibující milosti, když tě postavil tam, kde jsi nyní, a dal ti právo věřit, že bude tvou útěchou jak v životě, tak ve smrti.

Pak poté, co je skončen tento exil, umístí tě do země živých, do jasného požitku blaženého patření. Jaká bude tvá radost, bude moci říct jenom sám Bůh, neboť jen On sám ji může a chce darovat. To udělá ne pro tvé vlastní zásluhy, ale protože On „je dobrý, jeho láska trvá navěky“ (Ž 105,1) a jemu patří sláva a chvála za vše a od všech a ve všem, napořád a stále. Amen.

*Z Letters of Blessed John of Avila.
Stanbrook Abbey, Worcester.
Burns & Oates LTD., 28 Orchard st.
London. W. 1904
Přeložil -jn-*

Utvářet život od konce

Tento text je dodatkem k textu „Umění zemřít - Ars moriendi“, uveřejněném v minulém čísle Světla. Jedná se v něm o umění umírat, které je ve své podstatě uměním správně žít.

Od jisté doby je umění žít aktuálním tématem. To dosvědčují vysílání v rádiu a v televizi, knižní vydání, články v novinách a v časopisech, stejně jako plná účast na přednáškách a seminářích. Lze snadno porozumět tomu, že pro zaměření a kvalitu nabízeného umění žít hraje výraznou roli duchovní zakotvenost autorů a přednášejících. Buddhista by se o tom vyjadřoval jinak než filosofický existencialista, humanistický volnomyšlenkář jinak než věřící katolík, neboť chápání lidského života, jeho smyslu a cíle je tu vždy podstatně jiné.

Již při povrchním pohledu člověk snadno pozná, že větší část rádců pro umění žít nevychází z křesťanského hlediska. Vedle veselých obrázkových knih dále ovládají obchod psychologicky a esotericky přizpůsobené knihy. A také autoři, od kterých by se mělo očekávat, že na základě jejich zakotvení, např. členstvím v nějakém starobylém řádu církve, že jako kněží a teologové k tématu přinesou něco podstatného, nenabízejí nám pohled z perspektivy Božího zjevení, ale opakují v libivé formě příjemnosti, pro které by Boží Syn na kříži nemusel zemřít.

Především jsou ale tato příslušná učení rozeznatelná hlavně nápadnými mezerami: mluví o smrti málo nebo vůbec. Zatímco již řecký filosof Aristoteles († 322 př. Kr.) věděl o tom, že člověk o nějakém životě může mluvit až po něm, zda byl vcelku podařený a tedy šťastný, směřují dnešní umělci života svůj pohled převážně na jednotlivé situace nebo fáze, často na okamžik, který byl prožit vědomě a pečlivě.

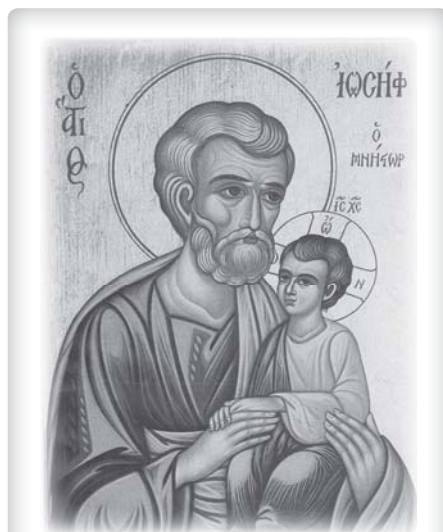
Mlčí naproti tomu o konci, na němž závisí vlastní život, totiž život v Boží milosti. Ale umění žít, které nedbá na pevné skutečnosti, že lidé umírají pouze jednou a poté přijde soud (srov. Žid 9,27), se stane buď celosvětovým žvaněním, nebo nebezpečným úhybným manévrem od vlastního určení a úkolu naší existence.

Proto mělo v křesťansky utvářených dobách „ars moriendi“, umění umírat,

vždy vysokou hodnotu. Velmi vzdáleno od toho, dovolávat se pochmurného, morbidního obrazu světa, platilo za protiklad podstatného dílu každého správného „ars vivendi“, každého umění žít. Člověk byl o tom přesvědčen: Kdo měl svůj konec před očima a své dny tak zařizeny, že jsou přípravou na smrt, ten žije správně a šťastně. Se Žalmistou říká dobře vážná slova: „Dej mi, Hospodine, poznat můj konec i to, jaká je míra mých dnů, ať zvím, jak jsem křehký.“ (Ž 39,5) Dodává ale také k tomu s hlubokou a radostnou důvěrou: „A nyní, co mohu očekávat, Pane? Má naděje je v tobě.“ (Ž 39,8)

V rámci „ars moriendi“ přináleží hodině úmrtí klíčová role. Je to okamžik, ve kterém se nesmrtelná duchovní duše odpoutává od těla a člověk, zatímco za sebou zanechává pozemské putování, vstupuje do neměnné sféry Boží. Zde přestává proměnlivost osobnosti, zůstává konečně platný tvar její přináležitosti nebo odvrácení od jejího Stvořitele a Vykupitele, jejího počátku a cíle.

Proto hodina smrti skutečně rozhoduje o tom, zda člověk dosáhne věčné ho života, nebo propadne „druhé smrti“

Po generace je vyzván svatý Josef s prosbou za dobrou hodinu smrti

(srov. např. Zj 2,11). Poslední možnost je ta nejhorší myslitelná.

Člověk rozumí, proč modlitba za milost „dobré smrti“ byla tak rozšířená a částečně ještě je. Zvláště bývá takto vyzván svatý Josef, protože křesťanská tradice vychází z toho, že zemřel v přítomnosti Ježíše a Marie. V litanii ke všem svatým vyslovujeme důležitou prosbu: „Od náhlé a nenadálé smrti osvobod' nás, Pane.“ Ne že bychom se museli bát, že by nás Bůh strhl právě v nějakém nepříznivém momentě z tohoto světa! Spíše je hodina smrti normálním společníkem a součtem celého života.

Přece by bylo velmi troufalé s ohledem na svůj život vycházet z toho, že by měl člověk získat zároveň právo na blažené skonání. Příklady lidí, kteří dlouho vedli zbožný život, pak ale zemřeli ve zbloudění ze správné cesty, by nám měly být léčivým připomenutím. Co patří k dobré hodině smrti? První a nejdůležitější podmínkou je, abychom byli oděni do svatebního šatu, bez kterého bychom nemohli vstoupit do věčné blaženosti (Mt 22,11-13). „Stav milosti“, a tedy věřící a milující spojení s Bohem, milostivá účast na jeho přirozenosti (2 Petr 1,4), kterou jsme obdrželi při křtu a v nutném případě znovu získali ve svátosti smíření, je předpokladem pro věčné živé společenství s Bohem.

„Ars moriendi“ znamená tedy v základu úsilí zůstat ve vztahu s Bohem, růst v něm a posilovat se v něm. Jak politováníhodné je, že doprovázení v umírání je dnes často právě od tohoto bodu odvádnuto a pokouší se každou znepokojivou myšlenku, jakož i zatížení hříchem a vinou u umírajícího člověka zadržet. Mnozí naši svatí strávili dlouhé dny a noci u postele smrtelně nemocného a tím vedli zápas, aby ho přiměli k pokání a lítosti. Mohli se snad ve svém nasazení mýlit? V posledku je každé sebezkoumání člověka, každé zpytování svědomí a každá dobrá zpověď přípravou na dobrou smrt a tím vykonáváním umění umírat.

Pro klidný, mírný přechod na druhou stranu je navíc důležité, že jsou pokud možno mnohé záležitosti života dokončeny. Jak zatěžující může být pro umírajícího myšlenka na neuspořádané šuplíky s trapnými pozůstalostmi? Mnohem trýznivěji doléhají lidské vztahy, které by-

ly chybným chováním pokazeny, aniž by bylo řečeno projasňující slovo, podniknut krok ke smíření, vyslovena prosba o smíření nebo předložena nabídka k odpuštění. Toto všechno dělat zde a nyní znamená učit se umění zemřít. Kdo naproti tomu takovéto někdy nepříjemné věci stále před sebou odsouvá, ten si připravuje obtíže, které mu v umírání zřejmě velmi přitíží.

Co může člověk udělat právě již tak dlouho před tím, než udeří hodinka, jsou ona cvičení, která byla v dřívějších dobách připomínána představením lebek mrtvých, žeber a podobného, stejně jako nadpisu „Memento mori“, což znamená: „Pamatuj, že musíš zemřít!“ Nejen na Popeleční středě máme pamatovat na to, že jsme byli vzati z prachu země a v prach se zpátky proměníme. Svatý Benedikt vyžaduje od mnichů dokonce mít denně před očima nevypočitatelnou smrt. A ve Starém zákoně byla jasně vyřčena spojitost mezi „Memento mori“ a bohumilým člověkem: „Pomysli na konec a přestaň nenávidět, na hnilobu a na smrt, a buď věrný příkázáním.“ (Sir 28,6)

Správně chápáno, nabízí nám konec každého dne příležitost nacvičit si umírání. Když usínáme, tak je tento jev dokonce velmi podobný přechodu do smrti: Ulehne, postupně ztrácíme kontrolu nad tělem a duševními pochody a vstupujeme do stavu, který je podstatně odlišný od denního vědomí.

Ve své moudrosti proto církev svou večerní modlitbu, kompletář, tak zařídila, že se podobá přípravě na smrt. Po vyznání vin a prosbě za odpuštění v něm následují svatá slova žalmů, na která navazují hymnus, Ježíšova modlitba při umírání „Do Tvých rukou, Pane, svěruji svého ducha“, zpěv na rozloučenou starce Simeona a zcela na konci mariánská antifona.

Nebylo by ideální, kdyby také kompletář našich životů mohl takto vypadat? U Panny Marie nalézáme na konci dne opatrování našich pozemských cest a hloubku bezpečí. Je velkou učitelkou „ars moriendi“, kterou nespočetněkrát prosíme: „Pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.“

Z VISION 2000 - 6/2015
přežil -jn-

ARCIBISKUP Z ALEPPA: POMOZTE NÁM ZŮSTAT V SÝRII

Západem podporovaná emigrace Sýřanů je v podstatě deportací. Zbavuje Sýrii vitálních sil, které jsou nezbytné k rekonstrukci země po válce. Nepomáhá však ani těm, kdo odjíždějí. Lepší život, který hledají, mohou nalézt jedině v Sýrii – domnívá se melchitský metropolita Aleppa, arcibiskup Jean-Clément Jeanbart, který na počátku února pobýval v Paříži na pozvání nadace *Kirche in Not*, aby podal svědectví o tom, co se v Sýrii děje, a ostrými slovy kritizoval západní země. Netajil se tím, že je stále přesvědčenější o tom, že jeho vlast padla za oběť mezinárodnímu spiknutí. Za realistické řešení konfliktu považuje jedině ruský scénář, to znamená podporu prezidenta Bašára al-Asada v boji proti všem povstalcům, včetně těch, o nichž se chybně mluví jako o umírněných. Arcibiskup Jeanbart zdůrazňuje, že prezident má silnou podporu národa a jeho odstoupení by vedlo k občanské válce a rozdělení Sýrie mezi sousední země. V rozhovoru pro Vatikánský rozhlas melchitský arcibiskup z Aleppa upozorňuje na zvláštní zodpovědnost křesťanů. Navzdory pětileté válce polovina věřících jeho diecéze zůstala na místě:

„Vím, že je to naše povinnost vůči všeobecné církvi, vůči všem, kdo tu byli před námi a kteří za to, že zůstali a zachovali věrnost Kristu, platili nejvyšší cenu po dobu dvou tisíciletí. Mluví se o milionech mučedníků, kteří v Sýrii dali život za to, aby nezapřeli Krista. Musíme si uvědomit, že křesťané v Sýrii jsou prvními křesťany. Neobraceli je misionáři. V Ježíšových časech tu byly židovské komunity, které každý rok na Letnice putovaly do Jeruzaléma. A Židé ze Sýrie byli v Jeruzalémě také toho dne, kdy Duch Svatý sestoupil ve večeradle na apoštoly. Skutky apoštolské říkají, že tři tisíce Židů se tehdy obrátilo a přijalo křest. Ti se pak vrátili domů a dali počátek naší církvi. Pokud nám dnes chcete pomáhat, pomozte nám zůstat v naší vlasti. Nepomůžete nám, když usnadňujete opouštění naší země. Deportace našich věřících nikomu neslouží, ani nám, ani našim věřícím, ani vám. Opakují, pokud nám chcete pomáhat, pomozte k návratu míru do Sýrie, abychom v ní mohli zůstat,“ řekl Vatikánskému rozhlasu arcibiskup Jeanbart.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 2. 2. 2016

Liturgická čtení -

dokončení ze str. 3

a vytoužení, moje radosti a koruno, stůjte v Pánu pevně, milovani!

Evangelium - Lk 9,28b-36

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži - byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padala na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

VĚTŠINA OBYVATEL USA POVAŽUJE INTERRUPCE ZA ODSOUZENÍHODNÉ

Naprostá většina Američanů si přeje zostření potratového zákona. Dokládá to průzkum veřejného mínění provedený Institutem Marist. Ukazuje se, že více než 80 % respondentů - z nichž se dvě třetiny řadí do skupiny „pro choice“, tedy mezi příznivce potratů - se vyslovilo pro omezení přípustné hranice na první tři měsíce těhotenství. Většina Američanů považuje potraty za škodlivé a odsouzeníhodné, 68 % je proti financování potratů z veřejných prostředků, ale jen 51 % dotázaných uznává právo lékařů na výhradu svědomí.

Průzkum zadala organizace Kolumbových rytířů. Podle Carla Andersona, který stojí v jejím čele, přišel čas otevřít v USA celonárodní debatu na téma potratů. Přestože se Američané stále ještě poměrně výrazně dělí na příznivce a odpůrce interrupce, ukazuje se, že v názoru na pozdní potraty panuje ve společnosti široká shoda.

Podle www.radiovaticana.cz

Pondělí 22. 2. 2016

6:05 Frano z Malesie **6:30** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Dotkní se ran **7:00** Buon giorno s Františkem **8:00** V pohorách po horách (8. díl): Sokolie **8:10** Na druhý pohled, 5. díl **9:45** BET LECEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mrázek – o Panně Marii Guadalupské **10:00** Přejeme si... **10:30** Mše svatá ze svátku Stolce sv. apoštola Petra, bazilika sv. Petra v Římě [L] **12:10** COP na Mohelnickém dostavníku 2014: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 **12:45** Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista **13:10** VideoJournal české vědy **13:30** Bol som mimo: Ján Kolár **14:30** Bratr Prem Bhai **14:45** Noční univerzita: Petruška Šustrová – Normalizace **16:00** V souvislostech (129. díl) **16:20** Putování modrou planetou: Tibet – Mezi nebem a zemí **17:05** Mezi pražci (45. díl): Únor 2016 **17:45** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **18:10** Salesiánský magazín [P] **18:25** Sedmihlásky (16. díl): Vyletěla křepelenka **18:30** Bible pro nejmenší: Ze života Ježíše **18:35** Ztracená ovečka **19:00** Vatican magazine (850. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Přejeme si... **20:00** Na hranicích pekla [P] **20:30** Terra Santa News: 17. 2. 2016 **20:50** ARTBITR – Kulturní magazín (13. díl): Vzpomínka na Zdeňka Jirotku [P] **21:00** Vatican magazine (850. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **21:35** Noční univerzita: Mgr. Jan Špilar – Sex – naplnění svátosti manželství **22:45** Vezmi a čti: Únor 2016 **23:00** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **23:30** Kulatý stůl: Umění a spiritualita **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 23. 2. 2016

6:05 V souvislostech (129. díl) **6:25** Školy pro Evropu **6:50** Pod lampou: Za co opravdu stávkujeme **8:25** Dobro jako princip světla a pravdy **8:50** Salesiánský magazín **9:05** P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Dům milosrdenství (Jan 5,1–9.14) **9:50** Vatican magazine (850. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:20** Hudební okénko (1. díl) **10:50** Misie slovenských salesiánů v Belgii **11:45** Sedmihlásky (16. díl): Vyletěla křepelenka **11:50** Bible pro nejmenší: Ze života Ježíše **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:25** Bol som mimo: Branislav Škripek **13:40** V pohorách po horách (8. díl): Sokolie **13:50** Život v modlitbě **14:25** Kulatý stůl: Umění a spiritualita **16:00** Koncert souboru Musica da chiesa a sboru Diphtheria z farního kostela sv. Jiljí ve Vlašimích **17:20** BET LECEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mrázek – o Panně Marii Guadalupské **17:35** Harfa Noemova: Adam Plachetka v Ostravě, 1. část **18:00** Noeland (20. díl) **18:25** Sedmihlásky (16. díl): Vyletěla křepelenka **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíšova moc **18:40** Animované biblické příběhy: Narodil se Král **19:05** Můj Bůh a Walter: Člověk **19:20** Dokonalé rozpouštědlo **19:30** Zpravodajské Noeviny: 23. 2. 2016 [P] **20:00** Missio magazín: únor 2016 **20:16** [P] **21:05** Řeckokatolický magazín [P] **21:20** Bradi Barthová **21:35** Přejeme si... **22:00** Cvrlikání (29. díl): Žalozpěv **23:05** Terra Santa News: 17. 2. 2016 **23:25** Zpravodajské Noeviny: 23. 2. 2016 **23:50** Noční univerzita: Mgr. Jan Špilar – Sex – naplnění svátosti manželství **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 24. 2. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 23. 2. 2016 **6:30** Bol som mimo: Jan Eriksen **7:40** Vatican magazine (850. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **8:10** Noční univerzita: Petruška Šustrová – Normalizace **9:20** Vezmi a čti: Únor 2016 **9:40** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:55** Tam, kde již 10 let naplňují dny životem **11:15** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **11:45** Bible pro nejmenší: Ježíšova moc **11:50** Sedmihlásky (16. díl): Vyletěla křepelenka **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Na hranicích pekla **13:25** Hlubinami vesmíru s Martinem Gembecem, 2. díl **14:05** ARTBITR – Kulturní magazín (13. díl): Vzpomínka na Zdeňka Jirotku **14:15** P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Dům milosrdenství (Jan 5,1–9.14) **15:00** Korunka k Božímu milosrdenství [L] **15:15** Salesiánský magazín **15:35** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **16:00** Cvrlikání (29. díl): Žalozpěv **17:05** Plnou parou do srdce Beskyd **17:45** Můj Bůh a Walter: Člověk **18:05** Zpravodajské Noeviny: 23. 2. 2016 **18:25** Sedmihlásky (16. díl): Vyletěla křepelenka **18:30** Bible pro

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka

TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

nejmenší: Filip **18:35** Bol som mimo: Peter Vician **19:35** Terra Santa News: 24. 2. 2016 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (67. díl): Jan Suk – literát, vnuk Josefa Suka a pravnuke Antonína Dvořáka **21:30** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Restituce trochu jinak **22:20** Guyanská Diana **22:50** Generální audience Svatého otce **23:20** Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista **23:50** Koncert souboru Musica da chiesa a sboru Diphtheria z farního kostela sv. Jiljí ve Vlašimích **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 25. 2. 2016

6:05 Život v modlitbě **6:35** Putování modrou planetou: Tibet – Mezi nebem a zemí **7:20** Léta letí k andělům (67. díl): Jan Suk – literát, vnuk Josefa Suka a pravnuke Antonína Dvořáka **7:40** Terra Santa News: 24. 2. 2016 **8:00** Řeckokatolický magazín **8:15** Kulatý stůl: Umění a spiritualita **9:50** Dokonalé rozpouštědlo **10:05** Bol som mimo: Mikuláš Lipták **11:10** Můj Bůh a Walter: Člověk **11:25** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **11:45** Sedmihlásky (16. díl): Vyletěla křepelenka **11:50** Bible pro nejmenší: Filip **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum: Záznam homilie P. Františka Blahy, SDB [P] **12:15** Koncert souboru Musica da chiesa a sboru Diphtheria z farního kostela sv. Jiljí ve Vlašimích **13:40** Generální audience Svatého otce **14:10** Hudební okénko (1. díl) **14:40** Pěšák Boží **15:30** Noeland (20. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny: 23. 2. 2016 **16:20** Harfa Noemova: Adam Plachetka v Ostravě, 1. část **16:45** V pohorách po horách (8. díl): Sokolie **16:55** Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani **17:05** P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Dům milosrdenství (Jan 5,1–9.14) **17:45** Ars Vaticana (1. díl) **18:00** Animované biblické příběhy: Narodil se Král **18:25** Sedmihlásky (16. díl): Vyletěla křepelenka **18:30** Bible pro nejmenší: Petr ve vězení **18:40** Cesta k andělům (81. díl): Simona Postlerová – herečka **19:30** Zpravodajské Noeviny: 25. 2. 2016 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (93. díl): Cimbálová muzika Radošov z Veselí nad Moravou **21:20** Putování po evropských kláštích: Klášter benediktinek v Schoten, Belgie **21:50** Post Scriptum: Záznam homilie P. Františka Blahy, SDB **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 25. 2. 2016 **0:30** Vatican magazine (850. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 26. 2. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 25. 2. 2016 **6:25** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **6:45** ARTBITR – Kulturní magazín (13. díl): Vzpomínka na Zdeňka Jirotku **6:55** Bol som mimo: Radoslav Hruška **7:55** Bratr Prem Bhai **8:10** Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista **8:35** Cvrlikání (40. díl): Jana Štefličková **9:40** Salesiánský magazín **10:00** Na hranicích pekla **10:30** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Restituce trochu jinak **11:20** Sestra Sára **11:45** Sedmihlásky (16. díl): Vyletěla křepelenka **11:50** Bible pro nejmenší: Petr ve vězení **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Léta letí k andělům (67. díl): Jan Suk – literát, vnuk Josefa Suka a pravnuke Antonína Dvořáka **13:10** Ars Vaticana (1. díl) **13:20** Misionáři chudých **13:40** COP na Mohelnickém dostavníku 2014: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 **14:15** Tam, kde již 10 let naplňují dny životem **14:35** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **14:45** Vezmi a čti: Únor 2016 **15:00** Křížová cesta **15:10** Putování modrou planetou: Tibet – Mezi nebem a zemí **16:00** P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Dům milosrdenství (Jan 5,1–9.14) **16:40** Zpravodajské Noeviny:

25. 2. 2016 **17:00** Missio magazín: únor 2016 **18:05** O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků **18:25** Sedmihlásky (16. díl): Vyletěla křepelenka **18:30** Bible pro nejmenší: To nejlepší nakonec **18:35** Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani **18:45** Můj Bůh a Walter: Člověk **19:00** Už nikdy více Vidomegon **19:20** Putování po evropských kláštích: Klášter benediktinek v Schoten, Belgie **20:00** Noemova pošta: Únor [L] **21:45** ARTBITR – Kulturní magazín (13. díl): Vzpomínka na Zdeňka Jirotku **22:00** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Stromu zbývá naděje **22:25** V pohorách po horách (8. díl): Sokolie **22:35** Cesta k andělům (81. díl): Simona Postlerová – herečka **23:30** Dům ze skla? (8. díl): Debata nad situací v církvi dnes **0:30** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 27. 2. 2016

6:05 Frano z Malesie **6:30** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Stromu zbývá naděje **6:55** Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani **7:05** Léta letí k andělům (67. díl): Jan Suk – literát, vnuk Josefa Suka a pravnuke Antonína Dvořáka **7:30** P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Dům milosrdenství (Jan 5,1–9.14) **8:10** Zpravodajské Noeviny: 25. 2. 2016 **8:35** Noeland (20. díl) **9:00** Sedmihlásky (16. díl): Vyletěla křepelenka **9:05** Animované biblické příběhy: Narodil se Král **9:35** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **9:55** Na hranicích pekla **10:25** Dokonalé rozpouštědlo **10:35** Můj Bůh a Walter: Člověk **10:55** Buon giorno s Františkem **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:10** Post Scriptum: Záznam homilie P. Jacka Domaňského [P] **12:20** Pod lampou **14:25** Vatican magazine (850. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **15:55** Missio magazín: únor 2016 **16:00** Řeckokatolický magazín **16:15** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (93. díl): Cimbálová muzika Radošov z Veselí nad Moravou **17:35** Terra Santa News: 24. 2. 2016 **18:00** COP na Mohelnickém dostavníku 2014: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 **18:35** Bible pro nejmenší: To nejlepší nakonec **18:40** Sedmihlásky (16. díl): Vyletěla křepelenka **18:50** Hlubinami vesmíru s Martinem Gembecem, 2. díl **19:30** V souvislostech (130. díl) [P] **20:00** Outdoor Films se Stevem Lichtagem (33. díl): S mistrem filmového umění o podmořském filmu **21:30** Harfa Noemova: Adam Plachetka v Ostravě, 2. část **22:00** Post Scriptum: Záznam homilie P. Jacka Domaňského **22:10** V pohorách po horách (9. díl): Osnica – Malá Fatra **22:20** Hudební okénko (1. díl) **22:50** Misie slovenských salesiánů v Belgii **23:45** Noční univerzita: Petruška Šustrová – Normalizace **0:55** Život v modlitbě **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 28. 2. 2016

6:15 Ars Vaticana (1. díl) **6:25** Kalvária Nitrianské Pravno **7:00** Na hranicích pekla **7:30** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **7:40** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (93. díl): Cimbálová muzika Radošov z Veselí nad Moravou **9:00** Putování modrou planetou: Tibet – Mezi nebem a zemí **9:45** Řeckokatolický magazín **10:05** Vezmi a čti: Únor 2016 **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Dětmorovice [L] **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (13. díl): Vzpomínka na Zdeňka Jirotku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (130. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:25** Hudební okénko (2. díl) **14:00** Mene Tekel – ekumenická bohoslužba za popravené, umučené a zemřelé politické vězně [L] **15:30** Stíny barbarské noci **16:20** Outdoor Films se Stevem Lichtagem (33. díl): S mistrem filmového umění o podmořském filmu **17:55** Sedmihlásky (11. díl): Idé chlop do hry **18:00** Noeland (21. díl) [P] **18:25** Animované biblické příběhy: Ježíš, Syn Boží [P] **18:55** Léta letí k andělům (67. díl): Jan Suk – literát, vnuk Josefa Suka a pravnuke Antonína Dvořáka **19:15** Můj Bůh a Walter: Člověk **19:30** Přejeme si... [P] **20:00** P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Milosrdný Samaritán (Lk 10,25–37) [P] **20:40** Má vlast: Zámek Holešov II. [P] **21:35** V souvislostech (130. díl) **22:00** Missio magazín: únor 2016 **23:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:15** Ars Vaticana (1. díl) **23:25** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Stromu zbývá naděje **23:55** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:35** Zambijský bambó **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Vydejte se na mimořádný **ZÁJEZD DO ITÁLIE v termínu 17. – 25. 5. 2016**. Navštívíte Řím, Neapol, biblické místo Puteoli (dnes Pozzuoli), San Giovanni Rotondo, Monte Cassino a Montichiari. Součástí programu je i koupání v moři. Odjezdy z mnoha míst ČR, pouze jeden noční přejezd (zpět). Zájezd je určen seniorům a dalším zájemcům.

Informace a přihlášky: Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové

- tel. 737 215 328, e-mail: dcs@bihk.cz
- web: www.simeon.cz.

V sobotu 12. března 2016 se koná v Nitře na Slovensku MODLITEBNÍ DEN KE CTI PANNY MARIE, MATKY VŠECH NÁRODŮ. V celodenním programu bude adorace, svědeckví členů Rodiny Panny Marie, přednáška představeného tohoto společenství, P. Paula Sigla, modlitba růžence, příležitost ke svátosti smíření. Vrcholem programu bude **slavení mše svaté sidelním biskupem Mons. Viliamem Judákem s obnovou zasvěcení se Neposkvrněnému Srđci Panny Marie**. Autobus pojedí z Valašského Meziříčí trasou: Vsetín, Valašské Klobouky, Trenčín. **Přihlášky:** Václav Chládek, tel. 731 621 222.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Ing. Jiřího Pavla Peška s názvem KONFLIKT DOBRA A ZLA V SOUČASNÉM SVĚTĚ**, která se bude konat **v úterý 1. března 2016 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **postní duchovní obnovu na téma „OBJEVME SE SV. RITOU SKRYTÉ BOHATSTVÍ VE SKUTCÍCH MILOSRDENSTVÍ“**, která má přímou souvislost se Svatým rokem milosrdenství, vyhlášeným papežem Františkem. Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 12.–13. března 2016**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení je v neděli ve 13 hodin.

Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 7. března 2016** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Loreta Rumburk – VELIKONOČNÍ JÍZDY V MIKULÁŠOVICÍCH A HORNÍ LUŽICI – do 29. března 2016

Otevřeno: úterý–sobota, 9.00–16.00 hod. Jde o výstavu snímků Iva a Michala Šafusových, kterou připravil spolek Ještě žijem z Velkého Šenova a www.vybezek.eu. Více informací: Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz

- www.loretarumburk.cz.

Liturgická čtení

Neděle 21. 2. – 2. neděle postní
1. čt.: Gn 15,5–12.17–18
Ž 27(26),1.7–8a.8b–9abc.13–14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
2. čt.: Flp 3,17–4,1
Ev.: Lk 9,28b–36

Pondělí 22. 2. – svátek Stolce sv. Petra
1. čt.: 1 Petr 5,1–4
Ž 23(22),1–3.4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
Ev.: Mt 16,13–19

Úterý 23. 2. – připomínka sv. Polykarpa
1. čt.: Iz 1,10.16–20
Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23
Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
Ev.: Mt 23,1–12

Středa 24. 2. – ferie
1. čt.: Jer 18,18–20
Ž 31(30),5–6.14.15–16
Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)
Ev.: Mt 20,17–28

Čtvrtek 25. 2. – ferie
1. čt.: Jer 17,5–10
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Lk 16,19–31

Pátek 26. 2. – ferie
1. čt.: Gn 37,3–4.12–13a.17b–28
Ž 105(104),16–17.18–19.20–21
Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin.*)
Ev.: Mt 21,33–43.45–46

Sobota 27. 2. – ferie
1. čt.: Mich 7,14–15.18–20
Ž 103(102),1–2.3–4.9–10.11–12
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Lk 15,1–3.11–32

BREVIÁŘ PRO LAIKY

20. – 27. ÚNORA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 21. 2.		PO 22. 2.		ÚT 23. 2.		ST 24. 2.		ČT 25. 2.		PÁ 26. 2.		SO 27. 2.			
Antifona	270	299	1309	1453	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299		
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	270	300	1310	1454	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301		
Antifony	313	348	1310	1454	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	813	914	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	313	349	1310	1454	321	357	324	360	327	364	331	368	334	372		
Antifona k Zach. kantiku	313	349	1311	1455	321	357	324	361	328	365	331	368	334	372		
Prosby	314	349	1675	1894	321	357	325	361	328	365	331	369	335	372		
Závěrečná modlitba	314	350	1311	1455	322	358	325	362	328	365	332	369	335	373		
Modlitba během dne:																
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302		
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	314	350	1311	1455	322	358	325	362	329	366	332	369	335	373		
Závěrečná modlitba	314	350	1311	1455	322	358	325	362	328	365	332	369	335	373		
Nešpory:																
	SO 20. 2.															
Hymnus	268	297	268	297	1310	1454	269	299	268	298	269	299	268	298	268	297
Antifony	311	347	316	351	1312	1456	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	336	375
Žalmy	916	1025	930	1040	1678	1897	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	311	347	316	352	1312	1457	323	359	326	363	330	367	333	370	336	375
Ant. ke kant. P. M.	312	348	316	352	1313	1457	323	359	327	363	330	367	333	371	337	376
Prosby	312	348	316	352	1681	1900	323	360	327	364	330	367	333	371	337	376
Záv. modlitba	314	350	314	350	1311	1455	322	358	325	362	328	365	332	369	339	378
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

K MODLITBÁM KŘÍŽOVÉ CESTY

AVE CRUX, SPES UNICA • ZAMYŠLENÍ NA KŘÍŽOVÉ CESTĚ
Petr Piňha • Předmluva Mons. Josef Hrdlička

Křížová cesta Petra Piňhy, která vede člověka našich dnů k intimnímu setkání s Kristem ve vrcholném utrpení. Skrze jeho kříž nachází Krista v našich utrpeních. Autor se také zamýšlí nad vznikem pobožnosti křížové cesty. Kniha je doplněna černobílými ilustracemi. Vyšlo s církevním schválením.

Studio Gabreta spol. s r. o. • 2. vydání
Váz., 170x240 mm, 152 stran, 200 Kč

KŘÍŽOVÁ CESTA S MARIÍ

Elias Vella • Z angličtiny přeložila Hana Kalná • Odpovědná redaktorka Ivana Albrechtová

Text křížové cesty je sestaven z úryvků Písma svatého, ze slov Panny Marie k rozjímající duši, modlitby a sekvence *Stabat Mater*. Jednotlivé meditace jsou doprovázeny barevnými fotografiemi křížové cesty v poutním klášterním kostele Panny Marie Karmelské v Kostelním Vydří.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 90x 200 mm, 64 stran, 99 Kč

KŘÍŽOVÁ CESTA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ
Viera Nemcová

Tato křížová cesta je sestavena převážně ze zjevení Pána Ježíše sestře Faustyně, apoštolce Božího milosrdenství.

Sypták • Brož., A6, 32 stran, 39 Kč

KŘÍŽOVÁ CESTA ZA RODINY
Podle otce biskupa Josefa Hloucha

Krátká rozjímání nad jednotlivými zastaveními křížové cesty s doprovodem barevných ilustrací. Texty biskupa Hloucha (1902–1972) odrážejí některé skutečnosti rodinného života, jsou předloženy ve spojitosti s Ježíšovým utrpením, vyjádřeným v daném zastavení křížové cesty.

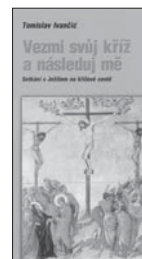
Sypták • Brož., křídový papír, A6, 32 stran, 59 Kč

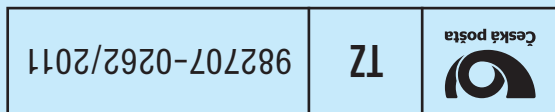
VEZMI SVŮJ KŘÍŽ A NÁSLEDUJ MĚ • SETKÁNÍ S JEŽÍŠEM NA KŘÍŽOVÉ CESTĚ
Tomislav Ivančič • Z italského přeložila Marie Benetková

Rozjímání křížové cesty, které nás má vést k naslouchání skrze modlitbu. Text je doprovázen detaily z obrazu „Pašijový příběh“ od Duccia di Buoninsegna (1255–1319).

Paulinky • Druhé vydání • Brož., 114x210 mm, křídový papír, 40 stran, 69 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
 Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knižní: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: knihy@maticecm.cz). Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.